

З вірою в серці

Інглятівська Ольга Остапівна та Бондар Таїса Григорівна, жителі м. Боярки, мої давні хороші знайомі, друзі Центру, члени громадської організації «Боярська міська організація ветеранів війни, праці та збройних сил» (керівник Хоменко Л.Л.), активні квартальні міста Боярка. До речі, не всі погоджуються на цю неоплачувану, відповідальну посаду, а вони працюють уже давно і дбають про порядок у місті, про допомогу незахищеним верстам населення, про свята для ветеранів війни. Стараються допомогти у всьому і всім, хто потребує допомоги. А самі вже мають і онуків, і правнуків, які теж не залишаються без їхньої уваги. Крокують у ногу з часом, і з подіями. Ніколи не думали, що вони, діти війни, знову будуть переживати такі страшні військові часи.

Почалося все ще з Майдану. Ольга Остапівна Інглятівська та Таїса Григорівна Бондар брали посильну участь у допомозі людям, які там перебували вдень і вночі. Вони пошили з теплих ковдр хлопцям жилети, зібрали теплий одяг, кілька кожухів,

пальт, рукавиці – і все це відвезли на Майдан, бо були дуже холодні дні й ночі і боліло серце у жінок за тих молодих хлопців, які стояли на Майдані. А потім нові події – війна на Сході. І знову вони кидаються на допомогу. Організують боярчан. Разом із жителями міста збирають одяг, продукти, в'яжуть шкарпетки, плетуть маскувальні сітки, купляють цигарки – і все це машинами відправляється на Схід.

На одному із засідань Боярського осередку «Жіноча громада» (Ольга Остапівна і Таїса Григорівна є членами і цього осередку) вирішили спробувати шити нижню білизну військовим. Знайшли спочатку необхідний матеріал вдома, зшили невелику кількість і передали хлопцям через волонтера, помічника народного депутата Лавріненко Л.С. Після цього вже не зупиняються. І знову їм допомагають небайдужі люди. Приносять тканину, нитки, резинку. Чоловіки щиро дякують цим жіночкам, замовляють ще. Крім цього, на прохання військових, Бондар Т.Г. та Інглятівська О.О. шиють українські прапори і передають у частини. На сьогоднішній день вони пошили 17 великих і 10 маленьких прапорів, а нижню білизну вже й перестали рахувати, бо цифра перейшла за межі 300.

«Робимо це на благо України, хочемо, щоб швидше закінчилась війна, щоб не вбивали цих молодих хлопчиків, щоб чоловіки були поряд із своїми сім'ями. Встаємо – молимося і лягаємо – молимося. Так душа болить за український народ, що сльози очі заливають», – так вони мені сказали з сумом у голосі, з сльозами на очах, але з вірою у серці. І попросили, щоб я передала всім, кого знаю, про тканину, яка їм потрібна для шиття, бо вони знову сядуть за швейні машинки, неухайно будуть працювати і вірити в перемогу.